

Andrea Novosedlíková

MOTYL

Nesmiem to vzdať

Andrea Novosedlíková

Nesmiem to vzdáť

Copyright © Andrea Novosedlíková 2008
Design © Motýl' design 2008
Cover photo © Isifa 2008
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl' 2008

ISBN: 978-80-89199-74-7

Andrea Novosedlíková

Nesmiem to vzdáť

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

*Ďakujem svojim najbližším za to, že ma máte radi takú, aká som
a ďakujem svojej mame za trpezlivosť.*

Patrik

Júnové slnce začalo svoju každodennú púť. Pomaly sa predieralo cez kopce, zvedavo nakúkalo do príbytkov a poštekľilo po tvári spiacie dievča. Husté mihalnice sa jej zachveli, otvorila nebovomodré oči a usmiala sa. Lenivo sa ponáťahovala, otočila sa na pravý bok, ruky si založila pod líce a zadívala sa do okna.

„Je to zvláštne,“ izbou sa niesol jej hlas. „Zajtra do obeda budem iba obyčajná slečna Nová, ale po obede budem šťastná pani Šťastná.“ Prižmúrila oči a vychutnávala si zvuk toho mena. „Zajtra budem najšťastnejšou ženou na svete. Budem Patrikovou ženou,“ pery sa jej rozšírili do úsmevu. Pár okamihov nepohnuto ležala a oddávala sa sneniu, ale potom si vytiahla ruky spod hlavy. „Pretože dnes som ešte slečna, idem si to užiť.“ Svižne vyskočila z postele.

Ema sa osprchovala, obliekla a zavetrila nozdrami. Známu cestičku do kuchyne jej ukazovala šíriaca sa lákavá vôňa a hneď jej zaškvrkalo v žalúdku. Potichučky pootvorila dvere a zakrádajúc sa ako zlodej, nakukla dnu. Začula veselé rozprávanie mamy a tety Kláry. Na okennom parapete sa vyhrievalo cesto, v rúre sa piekli pagáčiky a obe ženy pôsobili zaneprázdnené, až nadobudla dojem, že keď sa ozve, vyruší ich a neodvratne zruší to neopísateľné a predsa také hmatateľné čaro vyplňajúce priestor. Zdalo sa, že sa zvrtné a nenápadne vykĺzne, ale teta zdvihla hlavu: „Aaa, koho to tu nevidím? náš sedmospáč,“ privítala ju veselo.

„Keď budeš vydatá, manžel ťa vydurí, aby si mu pripravila raňajky,“ otočila sa mama a s nehou na ňu pozrela.

Ema im opätovala úsmev a váhavo sa spýtala: „Smiem vojsť? Nevyrušujem?“

„Pravdaže, aspoň si oddýchneme a naberieme druhý dych,“ zatiahla teta. „Čo budeš raňajkovať?“

„Dám si chlieb s maslom, dobrú kávičku a niečo, čo taaak krásne vonia.“ Zalizla sa a až teraz vošla. Z chladničky si priniesla maslo, vzala chlieb a usadila sa za stolom. Mama zaliala kávu a teta pred

ne položila tanier s upečenými koláčikmi. Všetky tri sa pousádzali, popíjali kávu a rozhovorili sa o zajtrajšku, o tom, čo dnes napečú, či to bude stačiť a či to stihnú. V Eme sa ozvalo svedomie, či by predsa len nemala zrušiť stretnutie s priateľkou Klárou a pomôcť im, ale obe ženy energicky odmietli jej návrh. „Ešteže čo!“ zvolala s predstieraným zdesením teta.

„Niečo by si pripiekla a nám by sa vysmievali, že sme mali komi-nára,“ pridala sa k nej mama a žmurkla na dcéru.

„Poznáme my také mladuchy!“ Ženy si vymenili pohľady a svorne prikyvovali.

„Hneď by vedeli, kto to piekol,“ pousmiala sa teta. „Od zaľúbe-ných prsty preč!“

Emu hrialo nielen teplo sálajúce zo sporáka, ale i vrúcnosť, s akou si ju obe doberali. V miestnosti vládol pokoj, až netypický na pred-svadobnú atmosféru. Vedela však, že je to prchavé čaro a že čoskoro prídu ďalšie ženičky a že v ich, teraz takej útulnej a pokojnej kuchy-ni zavládne ruch a chaos.

S úsmevom ju vypoklonkovali a mama ju láskyplne pohladila po tvári. „Uži si tento deň s Klárou. Pri sporáku sa ešte nastojíš,“ na-klonila sa a pobožkala ju na čelo. Ema ju stisla a azda po miliónty raz si pomyslela, že má tú najláskavejšiu mamu na svete.

Vzala si kabelku, pery si pretrela leskom a obom zakývala. Nasa-dla do auta a chcela otočiť kľúčikom v zapalovaní, keď jej zazvonil mobil. „Ahoj láska. Ako si sa vyspal?“ veselo zaštebotala, keď zba-dala Patrikovo číslo na displeji.

„Do ružova,“ hravo odvetil. „Čo máš dnes v pláne? Neprídeš?“ dychtivo čakal.

Pousmiala sa: „Dnes mám rande,“ prehovorila tajuplne a rýchlo dodala, „ale zakázať mi ho ešte nemôžeš.“ Oči jej figliarsky zasvie-tili. „Dnes môžeš iba žiarliť.“ V telefóne sa ozvalo nesúhlasné mrm-lanie, ktorému dobre neporozumela, ale vyznelo v takom zmysle, že dnes si slobodné baby robia, čo len chcú.

K Patrikovi doletel jej zvonivý smiech. „Tak príď potom,“ žobro-nil. Vedel, že sa má stretnúť s Klárou, preto nemal námietky voči jej dnešnému takzvanému rande.

„Dobre,“ privolila. „Na chvíľočku sa u teba zastavím, ale musím končiť.“

„Maj sa krásne, kráska,“ ľútostivo zavzdychal a pripomenul jej, „nezabudni, že ma máš prísť pozrieť.“

Ako by som mohla, pomyslela si s úsmevom na perách. Sotva vyplala mobil, ozvalo sa zvonenie. „S kým toľko rapoceš?“ spustila bez pozdravu Klára.

„S mojím drahým a mimochodom, ahoj,“ v dobrej nálade jej odvetila Ema.

„Nehrkútajte toľko, práve vyrážam,“ ignorovala jej pozdrav.

Ema sa uškrnula: „Som na ceste a čoskoro budem v meste. Ahoj.“ Odložila mobil do kabelky a naštartovala. „Ach Klára, Klára, čo by som si bez teba počala?“ uvažovala nahlas cestou. Spoznali sa v škôlke, pri prvom stretnutí sa pobili o bábiku a odvtedy sú z nich nerozlučné kamarátky. Preskákali spolu všeličo. Klára bola výbušná a ona pokojná. Klára sa vždy na niekoho oborila a potom ona zmierlivo zasahovala. Ona bola úzkostlivejšia a Klára pocha-bejšia, akoby sa navzájom dopĺňali. To, čo chýbalo jednej, to mala druhá a naopak. Za študentských čias boli ako dvojčatá.

To boli časy! Zasnene spomínala. Teraz bola Klára zamestnaná, ona študovala na vysokej, preto sa tak často nestretávali, ale vždy si našli minútku, aby si zatelefonovali a videli sa aspoň raz za týždeň. Potúlali sa po meste a ich obľúbeným miestom, kde sa mali stretnúť i dnes, bol butik so šatstvom a poobede bola objednaná u kozmetičky, aby si vyskúšala mejkap. Chcela byť dokonale pripravená na najtrajší deň.

Ako poznám Kláru, vymetieme tucty obchodíkov, premýšľala. Neskôr skončíme v našej kaviarničke, ako ju familiárne nazvali. Pozrela do spätného zrkadielka a nahlas podotkla: „Ani Patrik a ani Marek by s nami nevydržali.“ Obaja muži pri nich nepoko-jne podupkávali a museli sa ponáhľať. Krútili hlavami, čo dokážu donekonečna rozoberať, keď si aj tak všetko povedia cez telefón. „Typickí muži!“ povedala veselo a pousmiala sa. „Nerozumejú ženskej duši.“

Bola v meste, zaparkovala a ponáhľala sa za priateľkou. Doobedie ubehlo presne tak, ako predpokladala. Iba nazreli do butiku a predavačka vybrala tričko, sukňu a pre Emu čipkovanú nočnú košielku. „Tú určite musíš mať cez svadobnú noc,“ nadchla sa Klára, len čo na ňu pozrela. „Vieš čo, to je môj svadobný dar,“ rozhodla sa.

„Veď si mi dala svadobný dar,“ zaprotestovala Ema.

Klára sa uškrnula: „Ber to ako preddavok. Keď sa budem vydávať ja, chcem niečo podobné.“ Priklonila sa k Eme a figliarsky dodala: „Možno trochu viac čipky.“

„To aby som ti darovala záclonu,“ zachichotala sa Ema a prevrátila oči.

Neskôr zamierili do kaviarne, usadili sa v kúte a objednali si vídenskú kávu a zákusky. Ema chabo namietla, že sa zajtra nezmesť do svadobných šiat, ale Klára mávla rukou: „Musíš sa zásobiť hormónmi šťastia aj pre zajtrajšok.“

Vo vnútri panovala príjemná, domácka atmosféra. V strede bolo veľké akvárium, pýcha majiteľky pani Elenky, a mali tu najlepšie zákusky v celom meste. Pani Elenka bola znamenitá cukrárka, čo bolo badať i na jej kyprej postave. Obe si obľúbili toto miestečko nielen pre usmiatu a srdečnú majiteľku, ale aj pre tabuľku, ktorá visela na dverách. **ZÁKAZ FAJČIŤ!**

„Rika,“ placho začala Ema a ustarostene pozrela na priateľku. Nazvala ju menom, ktoré roky nevyslovila. „Bojím sa, že nebudem taká, ako si ma Patrik vysníval.“ Nedokázala sa zbaviť neprijemného zvierania vo svojom vnútri. Nepokojne sa pomrvila na stoličke, vzala do rúk servítku a žmolila ju.

Klára na ňu zarazene pozrela: „Čoho by si sa mala obávať? Poznáte sa uuuž...“ v rýchlosti si nevedela spomenúť, „...celú večnosť.“ Vynašla sa.

„Deväť rokov, dva mesiace a päť dní,“ bez najmenšieho zaváhania poznamenala Ema. Deväť nádherných rokov, doplnila v duchu.

„Áno,“ prikyvovala Klára. „Nepoznám inú dvojicu, ktorá by bola po deviatich rokoch taká zalúbená ako vy dvaja. Veď vy ste ako starí manželia.“ Pousmiala sa a Ema jej opätovala krivý úsmev, ale nevyzerala, že by ju priateľkine slová presvedčili. „Pokiaľ si spomínam, prvá vážnejšia manželská kríza sa začína po deviatich rokoch a vy sa idete brať,“ veselo nadhodila Klára.

Ema zamyslene pozerala na svoje ruky, potom zdvihla tvár a nahlas si vzdychla: „Poznám Patrika takmer dokonale.“ Aj napriek tomuto vedomiu ju neprestali trápiť pochybnosti. Odhodila servítku, ktorú žmolila, nabrala si na lyžičku šľahačku z kávy a vložila si ju do úst. Na jazyku ucítila sladkú chuť a ozvala sa po niekoľkých sekundách: „Viem, kedy sa hnevá, kedy je nepokojný, kedy sa trápí, keď mu niečo je, ale...“ nadvihla plecيا, „nie je na to nijaké logické vysvetlenie. Je tu len to: Čo keď. Čo keď raz spravím niečo, čo sa mu nebude páčiť? Čo keď raz budem stará, tlstá, budem mať celulitídu a vrásky? Čo keď nesplním jeho očakávania. čo keď ma nebude chcieť a pôjdem mu na nervy?“ Uprene visela na priateľkiných perách a čakala na jej

slová, až mala Klára dojem, že má rozhodnúť o jej budúcnosti a to ju znepokojilo.

„Neblázni!“ zahriakla ju. Nešlo jej do hlavy, prečo sa trápi nad takými nezmyselnými hlúposťami. „Patrik ťa zbožňuje a určite mu nebude prekážať kilo navyše a nejaká celulitída.“ Stisla jej ruku, aby ju povzbudila a priateľka na ňu vrhla vďačný pohľad. „Keď sa ti objavia vrásky na krku, budeš nosiť rolák,“ obe sa uškrnuli. „A neviem si predstaviť, že by si mu šla na nervy. Iste, sem-tam sa pohádate, ale každá dvojica sa pre niečo poškriepi. Aj my s Marekom. Inak by to nebolo zaujímavé.“

„Najkrajšie je udobrovanie.“ Ema pôsobila vyrovnanejšie.

Klára sa k nej naklonila a dôverne šepala: „Niekedy mám chuť sa trochu pohnevať, ale len trošičku, aby sme sa mohli celé hodiny udobrovať.“ Odtiahla sa a roztopašne sa zasmiala.

„Aj ja,“ súhlasila Ema a opätovala jej úsmev. Cítila, že jej obavy sa rozplývajú ako hmla. „Panebože, ten čas priam letí,“ pohľadom šibla na hodinky. „Budem musieť ísť na kozmetiku a manikúru.“ Dopila zvyšok kávy a pozrela priamo na Kláru: „Budem statočná nevesta! Budem si stále opakovať, že Patrik ma má rád a nemám sa prečo báť!“ nasadila odhodlaný výraz.

„Moja reč!“ s úsmevom súhlasila Klára. Keď pozerala na priateľku, musela jej závidieť. Dlhé blondávé, prirodzene sa vlniace vlasy lemovali peknú oválnu tvár a líčne kosti jej jemne vystupovali pod modrými očami. Plné pery a drobný noštek len prispeli k dokonalosti. Klára neraz uvažovala, že keby sa pred ňou zjavil anjel, určite by vyzeral ako ona. Pôsobila veľmi krehko a odkedy ju po prvý raz zbadala, cítila v sebe silnú potrebu ochraňovať ju. Na Eme bola najkrajšia prirodzenosť a to, že si neuvedomovala svoj pôvab.

Na rozdiel od nej si pripadala ako škaredé káčatko, ktoré sa žiaľ, nezmení na krásnu labuť. Veľakrát sa v duchu pýtala, prečo museli sudičky nadeliť všetku krásu Eme a prečo nemohli aspoň trošku nechať aj jej. Pripadala si príliš hranatá, príliš chudá a príliš kostnatá. Prosto hrôza! Vždy, keď uzrela svoj hranatý obraz v zrkadle, musela sa naň zamračiť. Krátke hnedé kučeravé vlasy jej neposlušne poskakovali kade-tade, aj oči mali iba obyčajnú, hnedú farbu a nos jej pripadal rozpleštený, akoby naň spadla. Plné pery sa snažili ako-tak napraviť výzor, ale zdalo sa jej, že sa im to nepodarilo.

Napriek chvíľkovej závidisti, keď ju prepadli depresie zo svojho výzoru, mala priateľku úprimne rada a bola by pre ňu spravila

čokoľvek. Dopila kávu. „Si veľmi pekná a milá. To si zapamätaj! Ja tu budem vždy, keď ma budeš potrebovať,“ povedala bez závesti a zahľadela sa jej do očí, aby dala váhu svojim slovám.

Emu dojali jej slová a zaklipkala mihalnicami, aby zatisla slzy. „Si kamoška, a to tá najlepšia. Mám ťa veľmi rada a som šťastná, že som ťa spoznala. Nevie, čo by som si bez teba počala.“ Nedokázala čeliť prívalu emócií a oči jej zvlhli. Priateľky sa objali.

„Uvidíme sa zajtra,“ lúčila sa rozrušená Klára.

Ema si opakovane ruky utrela mokré oči: „Áno,“ prikývla s jemným úsmevom. „Zajtra, v môj deň D.“ Poslednýkrát stisla Kláre ruku.

Rozlúčili sa s pani Elenkou a vyšli spolu, ale každá zamierila na inú stranu. Klára šla k svojmu autu a Ema do neďalekého salóna. Obe, akoby boli priťahované magnetom, razom zastali a obzreli sa. Niekoľko sekúnd na seba uprene hľadeli, akoby si chceli vryť do pamäti jedna druhú. Ema zdvihla ruku, tvár jej znežnil úsmev, zakývala priateľke a vošla do budovy.

Klára jej zamávala, reflexívne pohodila hlavou, akoby chcela odohnať nepríjemnú úvahu a vykročila k parkovisku. „Aj ja ťa mám veľmi rada, Emka,“ šepkala, ale potom ju zamestnávali myšlienky na Mareka. Bolo to zvláštne. Patrik a Marek boli spolužiaci a priatelia, tak isto aj ona s Emou. Ona chodila s Marekom a Ema s Patrikom, iba s tým rozdielom, že s Marekom si padli do oka pred dvoma rokmi. Dovtedy sa tolerovali, obchádzali a neraz sa poriadne pochytili. Klára sa snažila dozerať na priateľku a Marek zase zastával Patrika.

Asi o dve hodiny neskôr pekne namaľovaná Ema sedela v aute na parkovisku. V taške našla telefón a vytočila Patrika. Mysľou jej preblesklo, čo by robila, keby nemala mobil. Zvykla si naň. Stal sa jej súčasťou, jej prostredníkom s Patrikom, keď sa nemohli stretnúť, bol nevyhnutnosťou pre každodenný život. Prednedávnom neexistoval a teraz bol tento výdobytok modernej civilizácie samozrejmou súčasťou, tak ako oblečenie. Sled jej myšlienok prerušil známy hlas: „Ahoj. Nemôžem sa ťa dočkať.“

Potešilo ju vedomie, že mu chýba a ľahučko sa zasmiala: „Som na ceste a o malú chvíľku budem pri tebe,“ zašepkala zastretým hlasom. Napadlo jej, či bude zažívať takéto šťastie po celý zvyšok života, pretože opak si nevedela predstaviť.

„Teším sa,“ začula jeho hlas a prižmúrila viečka, aby si vyvolala jeho obraz. „Nerozprávaj toľko a poď!“ netrpezlivo vyriekol.

Zasmiala sa nad jeho nedočkavosťou a rozlúčili sa. Spod privretých viečok sa jej vynorila známa tvár a zaplavili ju nežné pocity. Zazdalo sa jej, že stačí načiahnúť ruku a dotkne sa ho. „Patrik,“ povedala potichu, ale on zložil. Otvorila oči, vzdychla si a chcela odložiť mobil, ale v poslednej sekunde zaváhala a napísala mu krátku esemesku. Až potom naštartovala, vyšla z parkoviska a zamierila na cestu vedúcu do neďalekej dedinky, kde býval spolu s mamou. Z neba začali padať drobné dažďové kvapky a cupitali na sklo auta. Rozplasli sa a nenáhľivo sa kĺzali dolu zanechávajúc za sebou mokrú cestičku.

Jeho vlasy mali farbu dozretej pšenice. Teraz ich mal nakrátko ostrihané, ale prednedávnom ich nosil frajersky zastrihnuté po pleciah. Oriekové oči mu huncútsky žiarili a takmer vždy z neho sršala dobrá nálada. Pred rokom si nechával trojdňové strnisko, ktoré zanechávalo stopu na jej jemnej pokožke. Automaticky si pošúchala bradu a pousmiala sa. Keď ho presviedčala, aby sa oholil, prešibane sa uškrnul, pritisol si ju k sebe a hravo ju bozkával, až mala červené líca. Našťastie od toho výstrelku upustil, pomyslela si.

Mala rada, keď ju objímali jeho pevné ramená a v nose cítila príjemnú mužnú vôňu. Pred rokmi bol kapitánom futbalového družstva, ale teraz naň nemal čas. Založili si firmu a on ju rozbiehal. Ona mala pred sebou rok na vysokej škole a plánovali, že potom budú pracovať spolu. Nevedela sa toho dočkať.

Jej myšlienky zaleteli k včerašiemu dňu. S Patrikom stáli pred kostolom a práve sa rozlúčili s priateľmi, ktorí mali byť na ich svadbe. Sobotňajší bozk bude prvý bozk, ktorý dostanem od svojho manžela! Napadlo jej, keď hľadela za odchádzajúcimi autami. Zvrtla tvár k Patrikovi a v očiach ju zaštípali slzy.

„Čo sa stalo? Prečo plačeš?“ ustarane sa k nej sklonil a nežne jej utieral tvár.

Zažmurkala, aby zastavila slzy. „Práve som si uvedomila, že sobotňajší bozk bude prvý, ktorý po toľkých rokoch od teba dostanem legálne.“

Nadvihol obočie a prameň medových vlasov mu sklzol do čela. „Ach, tak v tom je problém, v legálnych a nelegálnych bozkoch.“ Pousmial sa a mykol hlavou, aby si odhrnul vlasy z očí, ale dopadli mu naspäť.

„Uhm,“ prisvedčila, natiahla ruku, odhrnula mu vlasy, postavila sa na špičky a zašepkala mu do ucha: „Aj keď tvoje nelegálne bozky sú sladké,“ odtiahla sa a nezbedne na neho zagúľala očami.

„Neodložíme to?“ podpichoval ju s dychtivým výrazom. „Potom budeš dostávať iba legálne bozky...“ nasadil ľútostivú tvár.

„Neopováž sa!“ rozjarene mu zašermovala ukazovákom pred nosom.

Pri tejto spomienke sa jej zachvelo vnútro a pery sa jej zvlنili. „Ach Patrik! Čo by som bez teba robila? Si ako moja druhá polovica a ja ňa veľmi ľubim,“ povedala nahlas a v očiach sa jej zrkadlili emócie, ktoré k nemu cítila. „Zajtra sa všetko stane skutočnosťou a naplnia sa moje sny a túžby.“ Minula posledné domy v meste a zaobčila na cestu vedúcu do dediny.

Medzitým sa drobné dažďové kvapky zmenili na hustý dážď a stierače auta mali čo robiť, aby im stačili. Kvapky neutíchajúco padali a stierače ich húževnato stierali, až sa zdalo, že sa pretekajú, kto bude rýchlejší, či živel prírody, alebo výdobytok techniky.

Túto cestu vedúcu do zastrčenej dedinky a lemovanú stromami mala veľmi rada. Vzduch, ktorý prúdil navôkol, sa nedal prirovnať k mestskému, ktorý každodenne dýchala. Rozširovala sa tu neopísateľná vôňa, akoby bol priestor presiaknutý neviditeľnými zrnčkami energie. Vždy otvorila okno a vŕahovala ju do seba. akoby sa jej nevedela nasýtiť.

Dnes ho pre hustý dážď neotvorila. „Čoskoro som tam. Prečkám búrku a potom pôjdem domov,“ uvažovala. Videla sa schúlená v Patrikovom náručí. On ju objíma, až bude cítiť tlkot jeho srdca, hriať ju bude teplé náručie a mlčky budú pozeráť, ako padajú dažďové kvapky. Táto predstava ju rozochvela. „Potom musím odísť. Čaká ma veľa drobností, ktoré treba stihnúť.“ Zvážnela a jazykom si navlhčila pery.

Pred ňou sa klukatila mierna zákruta a za ňou boli prvé domy. Zo zákruty sa pomaly vynorila staručká embéčka a zdalo sa, že má čo robiť, aby sa udržala pohromade. Vodič sa sústreďoval na šoférovanie a embéčka na to, aby si zachovala svoj tvar. Nečakane sa za ňou rýchlosťou blesku vyrútil novučičký Peugeot, akoby sa chcel staručkému autu vysmiať. Mladý vodič mal na tvári výraz samolúbeho človeka, ktorý hovoril: Kam sa trepeš, kraksňa. Na mňa aj tak nemáš! S opovrhlivým úšľabkom šliapol na plyn a poľahky ju predbiehal. V mihu mu samolúbosť zamrzla na tvári a v očiach sa mu zjavilo najskôr prekvapenie, ktoré vystriedala panika a zdesenie, keď v plnej rýchlosti vletel do prichádzajúceho malého Fiatu.

Mladá vodička nestihla zareagovať. Jej myšlienky patrili Patrikovi a jej tvár kráslil zasnený výraz. Videla, ako sa k nej skláňajú jeho pery, oči sa jej zúžili a jej posledný výdych znel ako vyslovenie jeho mena. V tom momente jej hrud' silno vrazila do spodnej časti volantu, prudký náraz vytlačil z pľúc posledný vzduch a jej hlava bezvládne klesla dopredu. Ako rubáš sa okolo nej rozprestrel zlaté vlasy.

Daždové kvapky utíchali a slnce sa vynorilo spod oblakov, akoby sa chcelo pozrieť, čo sa dialo za jeho neprítomnosti, ale vôbec sa mu to nepáčilo a schovalo sa späť. Embéčka zastala za hlasného škripania brzd a ťukla do stojaceho Peugeotu.

Na kratučký okamih sa všetko ponorilo do ticha, akoby všetko zaspalo. Vtáci prestali spievať, zem sa prestala točiť a všetko zmlklo. Ale bol to len okamih, zlomok sekundy, lebo odrazu sa dalo všetko do pohybu, teda takmer všetko. Z Peugeotu ako zo spomaleného filmu vystúpil bledý mladík a na neistých nohách mieril k Fiatu. Otvorili sa dvere embéčky a z nej vystúpil bledý prešedivený muž.

Bez pohnutia zostalo iba Emine telo, z ktorého vystupoval neviditeľný ľahučký obláčik a stúpал nahor.

Patrik nechápal, ako to tie ženy robia. Jemu sa zdalo, že je všetko dokonalé, ale jeho mama mala stále čo meniť, presúvať a dopĺňať. Kriticky kontrolovala každú detail a všetko menila, až kým sa jej to nezdalo byť dokonalé. „Bude lepšie, keď stôl dáme tam, tá kytica sa bude krajšie vynímať na tomto mieste, treba odtisnúť tamtú skriňu. Treba sem priniesť niekoľko stoličiek, treba zabehnúť do obchodu po...“ Ani nevedel, čo všetko premiestňoval a kam ho poslala. Podobné príkazy a úlohy plnili on a Marek od rána a obaja boli riadne uťahani.

„Starec, dobre, že máš svadbu zajtra,“ utrel si pot z čela Marek. „Tvoja mama ma načisto vyšťaví,“ poťažkal si.

Musel s priateľom súhlasiť. „Nechápem, odkiaľ berie energiu.“ On mal toho plné zuby. Obaja pobehovali, teraz sa iba vliekli, ale jeho mama poletovala ako motýľ, nebolo na nej badať stopy po únave a čínorodosť z nej priam sršala.

„Mami, berieme si neplatené voľno a ideme si vypiť kolu,“ zaprotetoval Patrik a rezignovane zdvihol ruky.

Pani Jarka cháпavo prikývla: „Len choďte, chlapci, ale nebud'te dlho, aby sme všetko stihli,“ zakričala za nimi, ale vzápätí si na niečo spomenula a rozbehla sa preč.

Vzdychol si: „Neboj sa, mami, všetko stihneme.“ Vzali si kolu a práve vychádzali, keď mu zazvonil mobil. Kývol priateľovi, že hneď príde. Volala Ema, že odchádza z mesta a že čoskoro je tam.

Marek vyšiel von, pohodlne sa natiahol na stoličke v tieni, popíjal kolu a vychutnával si okamih pokoja. „Poviem ti, som hotový ako lokša.“ Povystieral si dlhé nohy a zazubil sa na prichádzajúceho Patrika. „Ešteže sa ženiš len raz.“ Skúmavo na neho hľadel, akoby chcel vybadať, či to tak bude.

Patrik na neho vrhol nevlúdny pohľad. „Počkaj, teba to tiež neminie.“ Posadil sa vedľa neho a odhrnul si z čela neposlušné pramene vlasov. „Klára ti nás nedáva za príklad?“

Zmračil sa: „Našťastie ešte nie, ale som si istý, že to dlho nepetrvá,“ prevrátil oči. „Niečo nadhodila, ale nemala čas na hlúposti, pretože s Emou vyberali šaty a čo ja viem čo.“ Zrak mu spočinul na hodinkách a zabehla mu kola. „Prekristapána, Klára ma zabije.“ Stiahol vystreté nohy pod stoličku a vo vrecku lovil mobil.

Patrik na neho pobavene vzhliaadol: „Čo si vyviedol?“

„Dohodol som si rande a trčím u teba,“ vytiahol telefón. „Musím ho rýchlo zrušiť.“

„Bež, nejako to zvládnem,“ mávol rukou, „ale zajtra príď, prosím ťa, včas, lebo keď budem musieť odložiť svadbu, Ema zabije mňa.“ Uškrnul sa pri spomienke na ich prekáranie pred kostolom.

Marek nenamietal. „To sme dopadli. Obaja pod papučou,“ prehodil položartom, ale na oboch bolo vidieť, že si z toho ťažkú hlavu nerobia.

Patrik sa zasmial a posúril ho: „Netáraj toľko a bež!“

Marek dopil kolu a postavil sa: „Musím si ísť po priepustku.“ Patrika a jeho mamu, pani Jarku, mal rád. Poznal ich od detstva a vedel, že na priateľa sa môže spoľahnúť. Zmizol v dome, ale o niekoľko minút mieril k autu.

Patrik vykročil za ním: „Tak čo, schválila ti ju?“

Marek nasadol, otvoril okno a vyklonil sa: „Horko-ťažko, musel som využiť všetok svoj osobný šarm,“ našíroko sa vycieral. Patrik vyvrátil oči a auto odfrčalo. Vrátil sa späť a posadil sa na plastovú stoličku. Každú chvíľu tu mala byť Ema a rozhodol sa, že ju počká vonku.

Jeho myšlienky zaleteli k včerajšiemu dňu. Marek mu prezradil, čo sa odohralo pred kostolom krátko pred ich príchodom. Zišla sa tam hŕstka mladých ľudí, ktorí boli pozvaní na svadbu. Ivan, ich

bývalý spolužiak, sa nepokojne vrtel a pozoroval cestu. „Akosi sa im do tej svadby nechce. Žeby ju odložili?“ zažartoval.

„Možno si to na poslednú chvíľu rozmysleli. Aj to sa môže stať,“ pridala sa k nemu Marek, ale vedel, že je to len málo pravdepodobné.

„To si mali rozmyslieť skôr. Mám kúpené šaty a dostali aj dar. Musia sa zosobášiť, aj keby som ich sem mala dotlačiť,“ rozhodne namietla Klára a fľochla na Mareka.

„Nebude potrebné, aby si prejavovala násilnícke sklony, miláčik,“ žartoval. „Vidím ich prichádzať.“ Všetky pohľady sa zamerali na cestu.

Patrik vystúpil, obišiel auto a otvoril Eme dvere. Elegantne vystúpila, uhladila si krátke biele šaty a popravila si biely klobúčik zdobený veľkým bielym kvetom, ktorý jej sklzol nabok. Podal jej kytičku margarétok a ona mu venovala úsmev. Mal oblečené čierne nohavice a bledomodré tričko.

Marek si ho kritickým okom premeral: „Starec, mohol si sa aj lepšie vyfešákovat'. Ženíš sa len raz,“ zachechtal sa.

Patrik na neho zagánil: „Daj si pohov.“ Pohľadom preletel po priateľovi. „Ako prvý družba by si tiež neobstál.“ Zhodnotil jeho rifle a obnosené tenisky. Naklonil sa k nemu a zašomral: „Takto to dopadne, keď sa niekto rodinkuje s farárom.“ Marek sa na neho škodoradostne zašklabil, ale on si ho nevšímal, otočil sa k Eme, ktorá podošla ku Kláre. Pristúpil k nej a ponúkol jej rameno, pretože zazrel prichádzajúceho duchovného.

Ema sa ho chytila a priam žiarila šťastím. Kňaz bol jej strýko a ako obľúbenej neteri jej ťažko niečo odoprel. Aj na tento „obrad“ ho uprosíkala. Toľko do neho dobiedzala, sľubovala a gúľala očami, až súhlasil s nácvikom. Bolo to nezvyčajné, ale zdôverila sa mu, že má nepríjemné tušenie, ktorého sa nedokázala zbaviť, a preto naliehala, aby si to najskôr vyskúšali.

Duchovný otec na nich kývol: „Máme tu aj ženícha a aj nevestu, môžeme začať.“ Zachmúrená tvár sa mu vyjasnila pri pohľade na neter a dôverne na ňu mrkol.

V chráme sa rozozvučal organ a celý priestor vyplnila hudba zo svadobného pochodu. Patrik stojaci pred oltárom pocítil, ako sa s hudbou rozochvelo niečo v ňom a nenáhľivo sa otočil. Po koberci kráčal Ivan a s dôležitým výrazom viedol Emu. Bože, aká je krásna, napadlo mu, oči sa mu rozžiarili a zadržal dych. Tieto šaty, aj klobúčik na nej videl, ale keď na ňu hľadel teraz, nestačil

sa čudovať, aká je nádherná. Vždy mu to vyrazilo dych, ale tentoraz to bolo umocnené neopakovateľnou atmosférou, ktorá vyplňala priestor v kostole. Zdalo sa mu, že k nemu kráča anjel. Krok za krokom sa približovala, pery jej zdobil jemný úsmev a očami sa vpijala do neho. Stál bez pohnutia, takmer sa bál nadýchnuť a trpezlivo ju vyčkával. Bol ochotný takto stať a čakať na ňu večne.

Ona sa však každým krôčikom blížila, až zastala vedľa neho a Ivan mu podal jej krehkú rúčku. Hanblivo zaklipkala mihalnicami a sklopila pohľad. Načiahol k nej ruku a ona mu do nej vložila svoju teplú dlaň. Pocítil, ako sa jej zachveli prsty a táto triaška prešla aj na neho. Zdvihla oči a placho sa usmiala. Stáli blízko seba, hltali sa pohľadmi, cítili, ako medzi nimi prúdi priťahujúca sila a v ich vnútri sa niečo krehké chvelo. Z tohto magického čara ich vyrušilo farárovo odkašľanie. Strhli sa a vyľakane na neho pozreli, akoby ich pristihol pri niečom nedovolenom, ale nepustili sa.

Za nimi stáli Marek s Klárou a on mal dojem, že toto je skutočný obrad. Bol ponorený v úvahách, v ušiach mu znel kňazov hlas, ale zmysel slov mu unikal. Precítoľ, až keď hlas zmohutnel. „A potom sa spýtam: Má niekto námietky, prečo by títo dvaja mladí ľudia nemohli uzavrieť posvätný zväzok manželský? Nech prehovorí teraz, alebo nech mlčí navždy.“ Spravil dramatickú pauzu, rozhliadol sa vôkol a v chráme doznievala ozvena jeho slov.

Námietky nik neočakával, ale i tak... „Jaaa,“ zaznelo nesmelé.

V uzavretom priestore zavládol šum a všetky oči sa razom obrátili za nečakaným hlasom. Namietajúci nešťastník ucítil silu pohľadov, pokrútil sa a zahanbene sa zahľadel na svoje ošúchané tenisky. Eminou tvárou sa mihol znepokojujúci tieň, ale nepustila mu ruku. Marek sa schúlil ešte viac, akoby sa náhle chcel stať nenápadným a Klára vedľa neho sa nepokojne zavrtila.

„Chlapče,“ zachmúril sa duchovný, „nemusíš to brať tak vážne. Vieš predsa, že toto nie je skutočný obrad?!“ prihovoril sa mu ako k neposlušnému dieťaťu.

Marekovi vystúpil pot do čela, odkašľal si a vyjachtal: „Títo dvaja ľudia nemôžu vstúpiť do stavu manželského, lebo ich hlavný svedok má veľký problém.“ Zdvihol oči a v tvári bol červený ako paprika.

Azda je Marek tajne zaľúbený do Emy? Prebleslo Patrikovou myslou a prestúpil z nohy na nohu. Je taký zúfalý, že nevie, čo by urobil, a preto chce v poslednom okamihu zabrániť, aby sme sa vzali? Ale nie, to predsa nie je možné, spakruky to zavrhol.

V chráme nesúhlasne zašumelo a napätie sa dalo krájať. Z balkóna sa vyklonil organista a zahľadel sa na mladých ľudí. Duchovnému otcovi vystúpili na čele vrásky. „Tak nám prezrad', čo ťa trápi.“ Jeho hlas nestratil nič z trpezlivosti a láskavosti.

„No...“ koktal čosi nezrozumiteľne Marek a podupkával na mieste.

„Konečne to vyklop, človeče!“ oboril sa na priateľa Patrik a výhrazne nadvihol obočie.

„Okamžite potrebujem ísť na toaletu,“ vyrapotal Marek, obrátil sa a trielil von sprevádzaný výbuchom smiechu.

To je celý Marek. Vždy musí niečo mať, Patrik vyvrátil hlavu a rozosmial sa. Nevedel, či to myslel vážne, alebo ho chcel iba natiahnuť a ukázať svoju dôležitosť. „Môžeme sa konečne zobrať?“ privítal ho, keď sa o päť minút vracal.

„Nemám žiadne námietky,“ zahundral, ale hneď nato, sebavedome zdvihol hlavu a istým hlasom dodal. „Môžeme pokračovať bez technických problémov.“ Pousmial sa na kňaza a on prikývol.

S Emou si povedali „áno“ a dali si pusy, až ich farár musel napomenúť, že sú v stánku Božom a že pevne dúfa, že ten sobotňajší bozk nebude taký ohnivý ako dnešný. „Ešteže nemáme drevený kostol,“ prehodil žartom a mrkol na neter, „inak by sme vzbĺkli.“ Ema sa začervenala, objala uja a poďakovala mu.

Patrik sa pohol a odpil si z koly. Mal pre ňu ďalšie prekvapenie. Svadobnú cestu. Predvčerom bol v cestovke a vybral romantický výlet do Grécka. Bol si istý, že sa bude tešiť. Snívala, že bude cestovať a spoznávať nové krajiny. Vedel si predstaviť, ako jej žiari tvár, oči má rozšírené od prekvapenia, ako sa mu vrhá okolo krku a zasypáva ho bozkami, keď jej to povie. Spokojne sa usmieval a pohodlnejšie sa natiahol.

Prižmúril oči a predstavil si, ako sa prechádzajú po pieskovej pláži, more naráža na breh a slabnúce vlny im dočahujú bosé nohy. Oni sa držia za ruky, pozorujú východ slnka a... potriasol hlavou. Tak skoro sa mi nebude chcieť vstávať, pomyslel si a poopravil svoje predstavy na prechádzky pri západe slnka, alebo radšej strávime svadobnú cestu v posteli. Priam videl, ako mu Ema hrozí drobným prstom a prísne na neho pozerá. Patrik, Patrik! V posteli sme mohli byť aj doma. Sme pri mori, tak zdvihni ten svoj lenivý zadok a niekam poďme. Úsmev sa mu predĺžil.

Dopil kolu a v tej chvíli obloha potemnela a spustil sa hustý dážď. Utekal sa schovať, ale kým dobehol k domu, zmokol do nitky. Keď

vošiel dnu, zatvoril dvere, prestalo pršať a na oblohe sa usmievalo slnko. Pobúrene zamrmľal a šiel sa prezliecť. Keď vychádzal z izby, v diaľke začul húkajúce sirény, ale nevenoval im prílišnú pozornosť.

„Hlásim sa do služby, veliteľ,“ zasalutoval pred mamou a znepokojene pozrel na hodinky. Zdalo sa mu, že Ema tu mala byť, ale mama ho zamestnala a ani si neuvedomil, že prešlo dvadsať minút, až keď sa ozvalo zvonenie. Potešil sa, že to bude ona.

„Otvorím,“ začul mamin hlas, keď si umýval ruky. Chcela vybehnúť, ale na niečo si spomenula a zastala. „Zabudla som ti povedať, že keď si bol s Marekom vonku, prišla ti esemeska,“ zvrťla sa a šla otvoriť.

Patrikovi znežnela tvár, keď ju čítal. Bola od Emy:

LÚBIM ŤA, LÁSKA A NEVIEM SA DOČKAŤ OKAMIHU, KEĎ BUDEM ŠŤASTNÁ PANI ŠŤASTNÁ, TVOJA PANI ŠŤASTNÁ. TEŠÍM SA NA ŽIVOT S TEBOU.

„Aj ja sa teším,“ šepol a pery sa mu zavlnili.

Z rozjímania ho vytrhol mamin hlas: „Sú tu policajti a chcú sa s tebou rozprávať.“ V očiach sa jej zračili obavy a roztržito si súchala ruku.

Mykol sa a zažmurkal: „Čo chcú?“ Na čele mu vystúpili znepokojujúce vrásky.

Pomykala plecami: „Nepovedali mi, chcú sa rozprávať iba s tebou.“ Bolo na nej vidieť, že je rozrušená a že sa jej nečakaná návšteva nepozdáva. Nechceli jej nič povedať, ale tvárili sa veľmi vážne a to jej naháňalo strach.

Hrial ho príjemný pocit z Eminej esemesky, ale zároveň ho premkla neblahá predtucha. Pohýbal hlavou, akoby sa jej chcel striasť a pobral sa von.

Pri bráne stáli dvaja uniformovaní muži. Jeden bol starší, asi štyridsaťpäťročný a jeho kolega mohol mať sotva dvadsaťpäť. „Vy ste Patrik Šťastný?“ spýtal sa starší nacvičeným neosobným tónom a z jeho výrazu sa nedalo nič vyčítať.

Patrikov nepokoj sa prehĺbil a pocítil nepríjemné zovretie. „Áno,“ zachrípnuto vysúkal. Odkšaľal si a pokúsil sa o žart. „Tu ma máte, páni. Som len váš!“ Jeho hlas nevyznel tak veselo, ako si to predstavzal a neohrabane sa pomrvil. „Čo som spravil?“ zvažnel. Nepríjemné tušenie sa v ňom ozvalo ešte nástojčivejšie a skôr, než policajt otvoril ústa, vedel, že mu povie niečo, čo od základov zmení jeho

život. A vedel, že sa mu to nebude páčiť. Zaspätkoval a premeriaval si mužov od hlavy po päty.

Policajti pôsobili odmerane a z ich postoja bolo zrejmé, že to, čo mu chcú povedať nie je nič, čo by oznamovali radi. Mladší sa akosi neprirodzene krútil, tváril sa ostýchavo, očné bulvy mu netrpezlivo poskakovali a ruky sa mu potili. Starší si odkasľal: „Poznáte Emu Novú?“ riekol neosobným hlasom a pozrel priamo na Patrika, akoby odhadoval, čo mu môže povedať a čo nie.

„Poznám,“ prikývol a stiahol obočie. Myseľ mu zrýchlene pracovala a snažil sa vymyslieť, načo to chcú vedieť. „Zajtra máme svadbu. Prečo? Stalo sa niečo?“ Muž zákona sa zhlboka nadýchol a nastala dramatická pauza. Patrikovi sa zdalo, že trvá nekonečne a musel potlačiť nástojčivé nutkanie zatriasť ním. Radšej zaťal ruky v päsť. „Hovorte, prosím vás!“ povedal príkrehšie, ako zamýšľal, ale nevydržal to vypätie a neistotu. Ruky sa mu potili a nervózne sa pohojďával.

Policajt sa nadýchol a začal: „S poľutovaním vám musíme oznámiť,“ zaznelo zachrípnuto. Odkasľal si a pokračoval, „že vaša snúbenica mala autonehodu.“

Patrik na neho neveriaco zaškúľil. Čo to tára? V hrdle mu navrela obrovská hrča a s námahou ju prehltol. Nie, to určite nie! Mýli sa! Rozprávali sme sa a pred chvíľou som čítal jej esemesku. „Nič sa jej nestalo?“ spýtali sa jeho suché pery. Nasrdil sa sám na seba, pretože toto sa nechcel spýtať. „Však?“ Potreboval sa nástojčivo uistiť, pretože vnútro mal čoraz tesnejšie.

Ako z veľkej diaľky doľahli k nemu slová. „Bohužiaľ!..“

„V ktorej je nemocnici?“ nedovolil mu pokračovať. Musím sa po-náhľať za Emou. Určite je ustráchaná a ubolená. Musím byť pri nej, lebo ma potrebuje! Snažil sa prekričať tieseň a strach. Prečo to na-fahuje, keď ona ma potrebuje? Rozzúrila sa.

„Bohužiaľ. Je mŕtva,“ povedal policajt a v očiach sa mu zračila úprimná ľútosť.

Patrikovi sa krútil svet a srdce mu búchalo až v ušiach. To nie je pravda! Hučalo mu v hlave. Ema žije! Ona nemôže byť mŕtva! Zajtra máme svadbu! Akoby mohla byť mŕtva? Chcel to vysvetliť tým nechápavým policajtom a otvoril ústa, ale z jeho pier nevyšiel žiaden zvuk. Pokúsil sa im to naznačiť posunkom, ale telo mal me-ravé a odmietlo sa čo i len pohnúť. Zmohol sa na pokrútenie hlavy a jeho myšlienky zmätene poletovali.

„Určíte ste sa zmýlili!“ Podarilo sa mu vytisnúť, ale do povedomia sa mu vkradol zvuk sirén, ktorý predtým ignoroval. Zdesene vypleštil oči, z tváre sa mu vytratila krv, zatackal sa a aby nespadol, musel sa prichytiť brány. Prečo som ignoroval tie sirény? Prečo som sa nešiel pozrieť, čo sa stalo? Možno by som ešte... Ozývali sa v ňom sebaobviňujúce otázky jedna za druhou. Ovanul ho chlad, až sa striasol, hoci na oblohe svietili teplé slnečné lúče.

„Nezmýlili,“ pevným hlasom prehovoril starší policajt.

„Kde...?“ Patrik si oblizol pery a prehltol. „Kde sa to stalo?“ Všetko toto mu pripadalo ako absolútny nezmysel, akoby to ani nehovoril on.

„Za dedinou. Neďaleko odtiaľto.“ Kývnutím hlavy mu naznačil smer.

Patrik si vošiel rukou do vlasov a roztrasene si ich prehrabol. „Musím tam ihneď ísť!“ Čo ak žije? Čo ak sa mýlia, napadlo mu. Zajtra máme svadbu.

„Je mi ľúto, ale telo už odviezli.“

Aké telo? To nie je žiadne telo. To je Ema! Žena, s ktorou sa zajtra ožením, soptil v duchu a nevládal zabrániť zúrivosti, ktorá sa do neho vkrádala. Potreboval si zamestnať ruky a najbližšie bol ten otravný policajt. Pohlol sa, chytil muža za golier a zúriivo ním triasol. Pochytila ho neovládateľná túžba vytriasť z neho tie nezmysly, klamstvá a lži!

Policajt bol zarazený náhlym útokom a užasnuto pozeral do Patrikovej tvári. Na okamih sa zľakol jeho výrazu, akoby hľadel do očí raneného zvieraťa, ale trvalo to iba pár sekúnd a zvíťazila jeho profesionalita a pud sebazáchovy. No toto mám najradšej! Akoby som ju zabil ja, pomyslel si s trpkosťou. Toto bola jedna z tých chvíľ, keď z duše neznášal svoje povolanie. Ja predsa za nič nemôžem. Ja som mu to iba prišiel oznámiť! Prečo nie som výpravca alebo kominár?

Ovládol svoj hnev a snažil sa, aby jeho hlas znel prirodzene: „Je mi ľúto, ale...“ Pokúšal sa zbaviť mocných útočiacich rúk. Mladší kolega sa prebral z ohromenia a priskočil mu na pomoc, ale v Patrikovi sa nečakane zobudila sila znásobená zúfalstvom. Mykol ramenom, mladého muža poľahky odsotil a ešte razantnejšie potriasol svojou obeťou, až mužovi zacvakali zuby.

„Čo je vám ľúto? Nič vám nie je ľúto!“ vyštekol, ale ako v ňom zlosť vzkypela, tak sa z neho i vytratila a vystriedalo ju zhrozenie. Do mozgu sa mu pretisla myšlienka. Je mŕtva! Divý výraz v očiach

mu vyhasol a zmenil sa na bolesť. Pustil muža a znehybnel. Ruky mu bezvládne ovisli pozdĺž tela a hlava mu poklesla medzi plecia. Hoci sa ho policajt snažil od seba odtlačiť, nebol pripravený na takýto manéver. Zatackal sa a vrazil do kolegu, ktorý mu išiel na pomoc.

„Prepáčte,“ zlomene vydýchol Patrik a nebol si istý, či to jeho pery vyslovili. Nohy sa mu roztriasli, akoby ich mal z gumy. Zvrtol sa, zamieril k stoličkám, kde predtým sedel s Marekom a mužom viac nevenoval ani tú najmenšiu pozornosť. Sťažka sa na ňu spustil a uprel bezduchý pohľad pred seba.

To nemôže byť pravda! Ona nemôže byť mŕtva! Nie, moja Emka nie! Všetko v ňom sa voči tomu búrilo a kričalo, ale jeho telo meravo sedelo a pery nevydali ani hlásku. Bol zahľadený do seba, do svojho zármutku a nič iné nevnímal. Nevidel mamu, ktorá sa rozprávala s policajtmí a plakala. Nepostrehol, že odišli, nevnímal, že k nemu mama pristúpila a prihovárala sa mu. Necítil, keď ho pohladila po vlasoch, nevidel jej slzy, nevedel, že plačúc odišla a nechala ho samého.

Pred ním stála Ema, vystierala k nemu ruku, jemnučko sa usmievala a cítil jej blízkosť. Načiahol ruku, aby sa jej dotkol, ale bezvládne mu klesla. Ema sa rozplynula. „Nie!“ vykrikol. Niečo sa v ňom zlomilo a v tom momente všetko pochopil! Išla za ním!

Ja som vinný! Prečo som chcel, aby za mnou prišla? Prečo som nemohol nasadnúť do auta a ísť za ňou? Prečo? Prečo? Prečo? Výčitky na neho dopadali a pod ich ťarchou sa ešte viac schúlil na stoličke.

Včera som bol s ňou. Pred hodinou som sa s ňou rozprával a asi pred pol hodinou som čítal jej esemesku. „Áno, to je ono!“ Takmer sa rozosmial, keď si to uvedomil. „Dostal som od nej esemesku niekoľko minút predtým, ako prišli policajti, a nemôže byť mŕtva!“ s úľavou si vydýchol.

„Je to iba nevydarený žart!“ zvolal, aby sa o tom uistil. Párkrát prikývol a poškrabkal si bradu. „Nieкто sa chcel pobaviť na môj účet!“ Oči mu zaiskrili a cítil, že sa mu ľahšie dýcha. „Možno Marek,“ uvažoval nahlas. „To si hovorí priateľ?! Musím mu zavolať, že to nie je pekný žart!“ hrozivo sa mračil na stromy rastúce pred ním. Musel uznať, že všetko premyslel do detailov a mal aj perfektných hercov. Nevychádzal z údivu, ako presvedčivo vedeli zahrať policajtov. „Keď sa mu nepodarilo nahovoriť ma na rozlúčkový večierok, vymyslel si toto, ale ja som to odhalil.“ Zaradoval sa nad svojim

dôvtipom. „Ema nie je mŕtva! Ako inak by mi poslala esemesku? To je predsa logické.“ Zasmial sa a uvoľnene natiahol pred seba nohy.

Znevrady zmeravel. „Čo to povedala mama?“ Pošúchal si čelo a snažil sa rozpomätať, „že mi zabudla povedať, že som dostal esemesku?“ Jeho náhla nádej splasla ako bublina a nevedel ani sám, čomu má veriť. Deň sa začal tak krásne a v jednej jedinej sekunde sa všetko zmenilo na nočnú moru.

Bol ten policajt skutočný a neklamal? Zahryzol si do pery. Ak je mŕtva, tak to všetko je moja vina! Ja som naliehal, aby prišla, zhrozene si uvedomil, zaboril si hlavu do dlaní, zavyl ako ranené zviera a plecيا sa mu otriasali od nezadržateľných vzlykov. Mal pocit, že od zúfalstva a žiaľu zošalie. Pred hodinou bol na vrchole šťastia a teraz sa ocitol na samom dne.

Vyvrátil hlavu k nebu: „Bože, ako si mohol niečo také dopustiť? Prečo si si zobral práve ju? Bola taká mladá a krásna. Prečo si nechcel radšej mŕňa?“ Mysľou sa mu vírili ubíjajúce otázky, ale ako paradox na nebi svietilo slnko a jeho teplo vnímal ako výsmech svojej bezmocnosti. Koľko toho znesie jeden človek, napadlo mu. Koľko toho znesiem ja? Odpovede neprichádzali. Obklopovalo ho len mlkve ticho a prázdnota.

Mal pocit, že mu oťaželo srdce, že ten malý sval, životne dôležitý orgán, ktorý mu doposiaľ pumpoval život, sa menil a tvrdol na skalu, ktorá nič necíti, ktorú nič nebolí. Hruď mu ťažil kameň, ktorý pomaly tíkol buch, buch, ale nežil. Obaľoval sa ľadovým pancierom a do žíl sa mu nevlieval život, ale koloval mu v nich chlad, ktorý sa rozširoval do celého tela.

Takto to bude lepšie, napadlo mu. Nebudem nič cítiť. Horšie bolo, že jeho myseľ stále fungovala, oživovala mu Emu a on túžil po jej blízkosti. Bol ponorený do seba a ani nepostrehol, že sa zotmelo. Jeho telo odišlo dnu, ľahlo si do postele, ale jeho oči boli otvorené. Čas sa priam vliekol a sekundy plynuli so slimačou rýchlosťou. Noc bola nekonečná a bezútešná a nekonečný sa mu videl život, ktorý mal prežiť bez Emy. Bol vyvrhnutý do sveta bez tepla a bez istoty, ktorú ona predstavovala.

Myslel si, že nič horšie nezažije, ale o pár dní zistil pravý opak. „Ideme?“ váhavo strčila mama hlavu do Patrikovej izby. Nebola si istá, či sa obliekol, ale na jej prekvapenie stál pred ňou v čiernom obleku, v čiernej košeli a v čiernej viazanke. Tvár mu zakrývali

veľké čierne okuliare a pôsobil ako Blackman. Jeho postoj a oblečenie vystihovalo pochemúrny svet, v ktorom sa ocitol. Pani Jarku zabolelo srdce, keď videla synovu bledú a strápenú tvár, ktorá kontrastne svietila s čiernym oblečením. Mala pocit, že stratila nielen Emu, ale že prichádza aj o syna. Emu si veľmi obľúbila a brala ju ako dcéru. Hoci ešte nebola Patrikova žena, volala ju mama. Ich sobáš bol formalitou.

Patrik si nadvihol okuliare, a keď sa im stretli pohľady, pani Jarke stislo srdce ešte viac. Priam cítila bolesť, ktorá ho spaľovala a ona by ochotne dala čokoľvek za to, aby mu z nej mohla aspoň maličký kúsoček ubrať. Pohl sa k nej a jej sa zdalo, že i táto pomalá chôdza ho stojí nemálo síl. Mala dojem, že k nej nekráča syn, ale storočný starec, ktorý si prepožičal jeho telo.

Spolu prišli k autu, v ktorom ich čakal Marek. Patrik ťažko dopadol na zadné sedadlo, zahľadel sa do okna a z jeho meravého postoja sa nedalo nič vyčítať. Marek a pani Jarka sa tlmene rozprávali, ale pokojne mohli vykrikovať, on ich nevnímal. Telesná schránka nehybne sedela, ale duch bol vzdialený na milióny svetelných rokov.

Dom smútku bol pústy. Steny zdobili nádherné kytice a vence a na stojanoch horeli sviece. Len čo vstúpil dnu, ucítil závan a zdalo sa mu, že ho privítal duch clivoty a chmár a rozprestrel nad ním neviditeľnú sieť. Kráčal za svetlom, ktoré ho lákalo, ale bol to iba klam a čím bol bližšie, bol o tom presvedčenejší, ale nemohol si pomôcť. Neuveriteľne ho vábilo, s mimoriadnou silou priťahovalo a on šiel za žiarou. Zastal, akoby vrástol do zeme a nepohnuto pozeral na ňu.

Tváť jej zakrýval čipkou zdobený závoj, ruky mala zopnuté a v nich červenú ružu. Ležala v bielych svadobných šatách a on mal dojem, že spí. Zatajil dych, akoby sa bál, že prebudí spiacu Šípkovú Ruženku. Srdce mu podskočilo, zrodila sa v ňom myšlienka, že ona iba zaspala a on je princ, ktorý ju svojím bozkom prebudí. Opatrne, aby nezvíril vzduch sa pohl a prikročil bližšie. Jeho ruka odhrnula jemnučký závoj.

Kučeravé vlasy lemovali známu tvár a zdalo sa mu, že na perách jej pohráva úsmev. Zatvorené viečka skrývali nebovomodré oči, ale on vedel, že sú tam. Ucítil silné nutkanie pohľadiť jej líce a pobožkať ružové pery. Bol si istý, že by sa na neho usmiala, husté mihalnice by sa pohli, radostne by zaklipkali a jej oči by sa rozžiarili. Priložil ruku k lícu a jemnulinko ako vánok, sa jej dotkol. Ustrnul.

Necítil hebkosť jej pokožky, necítil život, ktorý by tadiaľ mal prúdiť. Vnímal iba chlad a meravosť. Jej ústa sa neusmiali a viečka sa nezachveli. Až teraz postrehol sivastý nádych pokožky a videl, že jej inokedy krvou sfarbené pery sú bledé. Telo mala nehybné a chladné. Nádej, ktorá v ňom vzkličila, sa jediným dotykom stratila v neznáme. V ušiach mu zaznel škrekľavý smiech a Patrik vedel, že to bol žart ducha clivoty, ktorý ho privítal pri dverách. Nevnímal, koľko pri nej stál, uprene pozoroval zatvorené mihalnice, či neužrie čo i len nepatrný záchvev, zvieral jej ľadovú ruku a snažil sa do nej vliať život. Túžil, aby teplo z jeho dlane prešlo do jej, pretože vedel, že potom by sa on vysmial tomu škrekľavému hlasu.

Niečie ruky vybrali Eminu dlaň z jeho, hoci nechcel a bránil sa. Chcel tomu votrelcovi vysvetliť, že ju zohreje, že teplo z jeho dlane ju prebudí, ale jeho pery sa odmietli pohnúť a jeho oči hľadeli na neznámeho s nemou prosbou, ale on nechápal. Jej ruka zostávala ľadová a ten chlad mu prenikal pod nechty, do špiku kostí.

Niektó ho odviedol k laviciam a usadil ho. Miestnosť bola plná ľudí odetých v čiernom a v tvárach mali pochmúrny výraz. Tam, kde predtým stál, bol teraz kňaz a niečo vravel. Patrik sa poobzeral okolo seba, akoby nechápal, kde je a čo tam robí. Neskôr prišli neznámi muži a na Eminu telo položili vrch rakvy. Chcel kričať, chcel protestovať, ale nevládal. Bol ako drevený a mal dojem, že spolu s ňou zakrývajú i jeho. Vnímal vrzgot skrutiek, ktoré utesňovali veko a vedel, že každým zaškrípaním uzamykajú i jeho. Telo sedelo na lavici a jeho duša zostala uväznená v stiesnenom priestore tmavej truhly. Pocítil ešte väčšiu temnotu a prázdnotu a pochopil plný význam Eminho odchodu.

Slávnostne odetý duchovný plačlivým hlasom odriekal smútočný obrad. Práve ten kňaz, ktorý ich mal oddávať, teraz slúžil zádušnú omšu. Tie prvé minúty, prvé hodiny a prvé dni boli hrozné, ale toto bolo oveľa strašnejšie a pochopil, čo je to vnútorné peklo.

Po cintoríne sa rozliehal spevavý hlas farára a nárek ľudí, ktorí sa zišli, aby sprevádzali Emu na poslednej ceste jej krátkeho života. Patrik tupo hľadel pred seba, v ušiach mu znel ťahavý hlas, ale pred jeho očami stála Ema. Prosebné sa na neho pozerala a šepkala mu. Akokoľvek sa snažil porozumieť jej perám, nemohol zachytiť jedinu zrozumiteľnú vetu, jediné slovo, ale naliehavosť, ktorá zaznievala z jej šepotu, v ňom vyvolávala pocit prázdnoty. Snažil sa ho potláčať, ale nedal sa ignorovať, koloval mu v žilách, šíril sa do každého

svalu, do každučkej bunky. Túžil sa jej aspoň poslednýkrát dotknúť a poláskat' milovanú tvár. Opatrne načiahol ruku, ale siahol do prázdna a ona zmizla. Rozplynula sa v neznáme ako obláčik hmly a on zostal sám. Opustený, vydaný na milosť a nemilosť osudu, no vyzeralo to skôr na nemilosť. Oči ho pálili a prahol túžbou byť tam, kde je ona. Nech je kdekôľvek, hlavne, aby boli spolu.

Na rakvu dopadali čierne hrudy a on stál, pozeral sa a nebol si istý, čo cíti. Prázdnotu? Bolesť? Bezmocnosť? Hnev? Už to bolo bezvýznamné.

Telo starca kráčalo k autu, podopierané Marekom a pani Jarkou, ale jeho duša zostala tam, na cintoríne a jej tichý nárek zaznieval clivo ako spev duchov.

Doteraz boli spolu každý deň, každú možnú sekundu a zrazu bolo všetko preč. Náhle, bez akéhokoľvek varovania, bez akéhokoľvek náznaku všetko zmizlo. Čas sa stal jeho nepriateľom, ale i priateľom a bolesť v ňom intenzívne pretrvávala. Keď mu niekto podal tanier s jedlom, jedol, keď mu niekto podal pohár, napil sa, ale všetko mu bolo ľahostajné. Cítil sa ako rieka bez vody, ako púšť bez piesku, ako polárny kruh bez snehu, ako hráč, bez svojej šťasteny. Neúplný. Akoby sa mu sníval zlý sen a on sa z neho nemohol zobudiť. Najhoršie bolo vedomie, že to tak malo byť navždy.

Načo to všetko bolo? Pýtal sa neraz. Zopár čarovných chvíľ, niekoľko nádherných rokov a nakoniec z toho nezostalo nič. Len žiaľ a večná samota.

Pookrial, iba keď bol v jej blízkosti, pri jej hrobe, tak tam chodieval každučký deň, objímal studený kameň a neustále sa mu vracali otázky. Prečo práve ona? Prečo som nešiel za ňou? Tisíckrát zakričal, no odpoveďou mu bolo mučivé ticho, rástla v ňom bezmocnosť, ktorú vystriedal hnev. Zlostil sa na seba, na osud, na Emu, ktorá ho tu nechala samého a strateného. Zradila ho! Bolestne mu chýbala. Hynul túžbou po nej a zaprisahal sa, že nikdy nebude nikomu dôverovať tak, ako jej. Čoraz viac sa uzatváral do seba, dni sa mu zmenili na každodenný boj o prežitie a pochopil, že život za nič nestojí, je v ňom príliš bolesti a sklamania. Všetko stratilo farby, vône, chuť. Všetko sa skončilo, len bolesť neustupovala a naplno rozvíjala svoju ničivú silu, zarývala sa mu ostrými pazúrmí do duše, až si na ňu časom zvykol. Do popredia sa začal tlačiť aj iný pocit, ktorý mohutnel a potláčal všetky ostatné. Bola

to ľútosť. Obyčajná ľútosť. Lutoval, že s ním nie je, že ho tu nič nečaká, iba bezútešný zajtrajšok.

„Budúcnosť?“ Chrapľavo sa zasmial. „Mám nádej na budúcnosť? A mám nejakú nádej?“ pýtal sa, ale bolo mu to ľahostajné. S neomylnou istotou vedel iba jedno. Už sa nezaľúbi. Už nikdy nechce zažiť to, čo teraz. „Nikdy! Nikdy viac!“ zaškrípal zubami.

Po štvrtom zazvonení sa v telefóne ozval rozochvený hlas: „Prísím?“

Marek ho takmer nespoznal. Tento ston určite nemohol patriť pani Jarke. Žene, ktorá sršala čínorodosťou, vždy usmiatej a prekypujúcej chuťou do života. Tento hlas pripomínal zúboženú starenu bez štipky elánu. „Dobrý deň, pani Jarka,“ zaváhal, „to som ja, Marek.“ Odmlčal sa, aby našiel vhodné slová. „Ako sa máte?“ takmer šepkal.

„Ujde to,“ vzdychla. „Nie je to bohvie čo, ale dá sa.“ V telefóne nastalo mučivé ticho.

Mareka sa zmocňovala slabosť a netušil, čo má povedať. Lutoval, že vôbec zavolať, ale viac ako mesiac nič nevedel o Patrikovi. Bol ho pozrieť vo firme, ale zistil, že sa tam neukázal a všetko začínalo ísť dolu vodou. Zákazníci boli sprvu chápaní, neskôr nespokojne telefonovali, sťažovali sa a v poslednom čase už ani to. Ľudia sa obávali o prácu a opatrne sa rozhliadali po novom mieste.

Ticho v telefóne preťal ston, ktorý ho vytrhol zo zamyslenia. „Je to hrozné,“ zakvíliła a do očí sa jej nahrnuli slzy. „Som načisto zúfalá. Čo ti budem klamať.“ Klesla na stoličku a v ruke krčovito zvierala slúchadlo, až jej obeleli hánky.

Prehrabol si vlasy a namáhavo prehltol: „Kde je?“ V skutočnosti to tušil.

„Ako zvyčajne,“ vydýchla a opakom ruky si utrela slzy. Niečo v nej sa prelomilo a vety jej plynuli z úst ako vodopád. „Stále chodí za ňou a presedí pri hrobe celé hodiny. Každý deň jej kupuje kvety, plyšové hračky a minule jej priniesol knihu, dokonca i jahodovú čokoládu. Veď vieš, ako ju zbožňovala.“ Zasmrkala a pokračovala v sťažovaní, akoby chcela zo seba dostať všetko, čo sa v nej nahromadilo a čo ju zadúšalo. „Celé hodiny jej rozpráva, akoby bola s ním a keď príde domov, len mlčí a keď sa niečo spýtam, odpovie jednoslabične. Je tu desivé ticho, až sa z toho idem zbláznit.“ Bezradne krútila hlavou. „Nie je to iba z toho ticha, ale aj z jeho zvláštneho.. neprítomného pohľadu. Pozerá na mňa, ale ani ma

nevníma, akoby hľadel cezo mňa, až mám z toho zimomriavky. Je taký... taký ľadový a ľahostajný.“ V telefóne nastala dlhá pauza, až si Marek myslel, že sa prerušilo spojenie. „Bojím sa. Obávam sa, že sa z toho nespamätá a že mu bolesť spôsobí vážnu duševnú traumu,“ zašepkala. Tie slová ju stáli nemálo síl a slzy sa jej prúdom roztekli po lícach. „Marek, prosím,“ tragicky zaúpela a spustila plecيا, „skús sa s ním porozprávať. Ja som na konci zo silami, s nervami a takto ďalej nevládzem. Naozaj neviem, čo mám robiť. Niekedy sa mi zdá, že ak sa nezblázni on, tak sa čoskoro zbláznim ja. Ema tu nie je, ale jej duch je stále pri ňom,“ pre slzy nevládala pokračovať.

Marek cítil, ako sa mu stiahol žalúdok. Chcel ju upokojiť a povzbudiť, ale sám bol bezradný. Nasucho prehltol a odkašľal si: „Nebojte sa, pani Jarka. Skúsím sa s ním porozprávať a urobím všetko, čo budem môcť.“ Nebol si však istý, či niečo zmôže, skôr si myslel, že Patrik bude musieť vyhľadať odbornú pomoc.

K Marekovi doľahol jej hlasný výdych. Tieto slová v nej prebúdali nádej a on si to uvedomil. Znepokojene sa pokrútil, pretože ho premkli obavy, či od neho neočakáva viac, ako bude schopný spraviť. „Som rada, že ťa má. Si jeho skutočný priateľ,“ vyriekla pološeptom a oči sa jej zaleskli, ale tentoraz od dojatia.

Marek sa zavrtel. Cítil, že mu naložila na plecيا priveľa. Patrika mal úprimne rád, ale nebol si istý, či to postačí a či to zvládne. Ale predsa... Zalichotilo mu, že ho pani Jarka nazvala skutočným priateľom a rozhorela sa v ňom viera, že niečo sa musí dať spraviť. Niečo sa iste dá spraviť! Povedal si. „Všetko bude dobré, pani Jarka,“ uistil ju a v tom okamihu tomu aj sám uveril. Obraz uplakanej pani Jarky, si nedokázal vyvolať. Poznal ju ako ženu kypiacu radosťou a túto jej tvár nespoznával a ani sa k nej nehodila. „Držte sa, pani Jarka,“ rozlúčil sa a vypol mobil.

Hodnú chvíľu zvierala v ruke tichý telefón, akoby to bola jej posledná záchrana a jej myšlienky zaleteli k synovi. Túžila mu pomôcť a dala by čokoľvek za to, aby mohla nejakým spôsobom ovplyvniť osud a zabrániť tej nezmyselnej nehode. Túžila mať pri sebe usmiateho, večne žartujúceho chlapca, akým býval donedávna. Mala toho všetkého dosť a pochytila ju zlosť na Emu, na Patrika, na život, ale najmä na svoju bezradnosť a bezmocnosť. Hádam po tisíci raz v poslednom čase sa rozplakala. Cítila však, že tento plač je iný. Uvoľňujúci. Marekov telefonát v nej zapálil iskru, ktorá sa rozhárala a naplňalo ju svetielko viery, že sa stane malý zázrak a on predsa len...

Rozhodla sa, že si nebude robiť zbytočne ilúzie a počká. Áno počkám tak, ako som čakala mesiac. Nekonečne dlhý mesiac.“ zavzdychala a vytiahla vreckovku, aby si utrela mokré líca. Bol to najdlhší mesiac jej života a dúfala, že sa čoskoro skončí, ale i tak celkom nedokázala potlačiť nepokoj a každú chvíľu netrpezlivo vykúkala von oknom.

Hneď, ako sa Marekova noha dotkla pôdy cintorína, jeho pozornosť upútala postava sediaca na pomníku. V prvom okamihu sa potešil, že nemusí hľadať priateľa, ale potom sklamane potriasol hlavou. Uvedomil si, že to nemôže byť Patrik.

Muž bol zhrbený a aj z diaľky pôsobil zanedbane. Jeho vycivenosť zdôrazňovalo nie práve najčistejšie tričko, ktoré na ňom viselo ako vrece. Jeho poloha vyznela neprirodzene, až bolestivo a Marekovi sa zdalo, že i nepatrný pohyb mu spôsobuje neuveriteľné utrpenie. Vychudnutú tvár čiastočne zakrývala brada a polodlhé masťné vlasy, ktorých farba sa nedala presne identifikovať. Sedel na náhrobku vzdialenom asi desať metrov a bol k nemu obrátený bokom. Pozeral do diaľky, podchvíľou sa mu pohli pery, pozrel na hrob a Marekovi sa zazdalo, že nežne poláskal studený mramor. Pousmial sa a niečo zašepkal. Správal sa, akoby s ním bol ešte niekto.

Marek sa zachvel. „Toto predsa nemôže byť Patrik!“ neveriaco zavrtil hlavou a chcel vykročiť iným smerom, ale niečo ho znepokojilo a zastavilo. V kútiku oka sa mu mihlo známe gesto, iba nedbalé pohodenie hlavou. Zmeravel. Podlomili sa mu nohy a zatackal sa. Rukou nahmatol oporu, bezmocne sa na ňu pritisol a namáhavo lapal po dychu. Dobrých desať minút civel na postavu pred sebou, snažil sa všetko pochopiť a spamätať sa. Zdalo sa mu, že sa akýmsi zázrakom ocitol v parku a pozoruje dvojicu sediacu na lavičke.

Žalúdok sa mu ešte viac scvrkol, keďže teraz nebol v parku, ale na cintoríne. Pred ním na slnkom zaliatej lavičke nesesedela dvojica, iba Patrik na chladnom mramorovom hrobe a najhoršie bolo, že tam nebola Ema, len osamotený muž, úbohá troska z jeho priateľa. Aj keď to malo vyzeráť ako príjemné posedenie, pôsobilo to opačne.

Marek si pretrel oči, namáhavo prehltol, konečne sa mu podarilo odlepiť sa od pomníka, o ktorý sa opieral, a ťažkým krokom zamieril za priateľom. Zblízka Patrik vyzeral biednejšie a ošumelejšie, až ním trhol. Oči sa mu neleskli a keby nežmurkal, pochyboval by, či je živý, alebo či je to len nápadne sa na neho podobajúca socha. Spravil krok bližšie, Patrik stuhol, no oči mu zmätene poskakovali.

„Ahoj. Ako sa máš?“ začal váhavo Marek. Bože, takto to nemôže ísť! Všetko sa v ňom búrilo a snažil sa zahnať mdloby, ktoré ho obchádzali. Musím niečo spraviť. Ale čo? Premieľalo sa mu v mysli.

Zahmkal a skúsil začať znovu, keď Patrik nereagoval. „Vidím, že sa máš skvele,“ ironicky zatiahol, ale chcel tým prekryť iba zhrozenie a strach. „Sedíš si tu, vyhrievaš sa na slniečku a kúpeš sa v sebaľútosti. Naozaj skvelý život!“ uznanlivo pokyvoval hlavou. „Nechceš sa sem presťahovať? Nemám ti priniesť posteľ, alebo lepšie povedané, nevykopem ti tu vedľa ešte jeden hrob? Doma aj tak nebývaš! Tu na cintoríne, by to bolo ideálne. Nemyslíš?“ Patrikove oči sa zúžili, zmraštil čelo, ale nič nepovedal. Marek si uvedomoval, že sú to tvrdé slová, ale niečo mu našepkávalo, že musí vyburcovať priateľa z ulity, do ktorej sa utiahol, že musí prekonať takmer nepreniknuteľnú bariéru nezáujmu, za ktorou sa pevne zabarikádoval. Musím! Opakoval si a utrel si spotené dlane o rifle. „Ide ti to naozaj skvele,“ oceňujúco skonštatoval. Chýba chlapské potľapkanie po pleci a bolo by to dokonalé, pomyslel si trpko.

Patrik sa tváril, že ho ignoruje, i keď podľa žmurkania a mračenia usúdil, že vníma jeho slová. Bože, čo teraz? Nič mu nenapadalo, čo by mal povedať. V hlave mal prázdno a nervózne sa zaknísal. „Naozaj skvelý život alebo skvelé pomalé umieranie. Veľmi idylické,“ ohrnul peru, „aj veľmi pôsobivé a som si istý, že i Ema by to ocenila, a presne takto by si to predstavovala. Ide ti to skutočne skvele,“ zatlieskal rukami. „Bravo!“ Pripadal si ako hlupák.

Zmienka o Eme Patrika popudila. Nevadilo mu, že Marek tára nezmysly, ale nezniesol, aby do toho zaťahoval Emu.

„Čo ide skvele?“ zavrčal a zlostne na neho zagánil.

Marek zajasal, že sa mu konečne podarilo zaujať ho, hoci sa mračil ako čert. Aj hnev je emócia. Nie síce najpríjemnejšia, ale predsa len nejaká, hovoril si.

„Ničíš všetko okolo seba.“ Poškrabkal si bradu, aby si zamestnal prsty.

Patrik odfrkol. Jeho pohľad jasne kričal: Daj pokoj! Neotravuj ma! „Čo už len môžem ničiť? Ved' som stále tu,“ vyštekol.

„Práve,“ prisvedčil Marek. „Celé dni tráviš tu a na všetko ostatné kašleš. Ema by to isto ocenila. Nemyslíš?“ Všimol si, že zareagoval na jej meno, preto ho opäť spomenul.

„Čo už len ty môžeš vedieť o tom, čo by chcela?“ naježene zaspel. Pôsobil, akoby sa chcel každú chvíľu vrhnúť na Mareka.

„Máš pravdu. Čo môžem vedieť?“ uštipačne zatiahol a povytiahol obočie. „Ako by som mohol tušiť, čo by chcela Ema? Poznal som ju len pár rokov, presne tak dlho ako ty. Ako by som mohol nevedieť, že ona by ťa vo všetkom podporovala? Nezáležalo jej na tebe, na tvojej mame, na vašej firme a na ľuďoch.“ Vedel, že je hlúposť spomínať ich spoločnú firmu a pripadal si ako totálny idiot. Začínal sa obávať, že prestrelil.

„Prestaň tárať! A vôbec, prečo do toho zaľahuješ mamu a firmu? Ani tebe by sa nechcelo myslieť na nejakú poondiatu prácu, keby...“ oboril sa na neho, ale následne ľahostajne mávol rukou. „Je mi to všetko ukradnuté!“

„Nie si sám, kto ju stratil, dočerta!“ vybuchol Marek a rozčúlene gestikuloval. Priateľova apatia a sebaľútosť ho poriadne zožierali. Vo svojej bolesti bol zahľadený do seba a neuvedomoval si, že ubližuje aj tým, ktorí ho majú radi. Mal chuť jednu mu vraziť, aby sa spamätal, ale radšej zaľal ruky v päšť. „Čo si myslíš, že mne nechýba? A Kláre? Zabudol si, že boli najlepšie priateľky? Asi ti uniklo, že chodím s Klárou a vidím, ako sa trápi. Myslíš, že mi nechýbaš? Lebo to vyzerá tak, že nezomrela len ona, ale aj ty,“ zničené zašepkal.

Patrik na neho bez slova pozeral. „Tak sa cítim,“ zastenal a pleciami ochabli.

„Otvor konečne oči!“ vykrikol Marek, priskočil k nemu, zdvihol ho a prudko ním zatriasol, až Patrikovi zacvakali zuby.

Nebránil sa. Ľahostajne upieral zrak na Mareka, akoby mu na ničom nezáležalo.

„Nevidiš, ako mojím správaním všetkým ubližuješ? Najmä svojej mame?“ pomykal ním Marek, ale pripadal si ako zúfalec, ktorý sa snažil prebrať k životu neživú vec. „Je z nej len kľbko nervov. Keď som s ňou telefonoval, iba plakala a ty nevyzeráš o nič lepšie.“ Silno ním šklbol a pustil ho. Patrik sa zapotácal a pomaly klesol na náhrobok. „Pripadáš mi ako bábka, ktorá robí len to, čo má naprogramované. Čo tvoja firma? Ak si zabudol, zamestnávaš ľudí, oni majú rodiny a sú od teba závislí. Ak si sa rozhodol zničiť seba a aj ľudí okolo seba, tak sa ti to darí skvele!“

„Nevieš, čo táraš.“ Patrik nedbanlivo pohodil rukou. Vôbec ho nezaujímali cudzí ľudia. Načo aj? Zaujímajú sa oni o neho? Tak čo! A mama? Zažmurkal. Nič si nevšimol.

Marek sa snažil tváriť výsmešne, ale bola to iba maska. „Jasné, že neviem. To vieš len ty. Celé dni tu sedíš a rozprávaš sa s náhrobkom

a vo firme ide dolu vodou všetko, čo si vybudoval a tvoja mama skončí na psychiatrii, ak tam teba nezatvorí skôr.“

„Čo môžeš vedieť o tom, ako sa cítim?!“ rozkričal sa Patrik. Podráždilo ho, že ho chce odtrhnúť od Emy. Prudko vstal a vrhol sa na neho. Priateľ nepriateľ, na to nemá právo!

Obaja muži zápasili. Za ten mesiac Patrik poriadne vychudol, ale hnev v ňom vyburcoval prekvapujúcu silu a Marek mal čo robiť, aby sa ubránil a pritom dával pozor, aby mu neublížil. Napokon Patrik zostal nehybne stáť, ani nie tak premožený Marekom ako samým sebou. Niečo v ňom povolilo, prestal zápasiť a ruky mu bezvládne ovisli. Marek to okamžite postrehol a objal kamaráta. Nič mu nepovedal, len ho potľapkal po pleci. Nemal tušenie, čo by mal urobiť, alebo čo by mal povedať. Nikdy sa neocitol v takejto situácii.

Patrik ochabnuto stál, neskôr sa odtiahol a pozrel na priateľa. Jeho pohľad vyjadroval bezradnosť, netušil ako ďalej. Marek to pochopil. „Podme.“ Najskôr musíme odtiaľto odísť, opustiť toto stiesňujúce miesto, napadlo mu. Poľahal ho a Patrik sa nevzpieral. So sklonenou hlavou kráčal za ním.

Za bránou zastali. Ocitli sa na inom území a Marek cítil, ako z neho opadáva ťažoba, ktorá ho zvierala. Zhlboka sa nadýchol a rozhlíadal sa. Zazrel studňu a tam dotiahol priateľa. Bez slova začal pumpovať vodu a Patrik si umyl tvár. Chcel sa vzpriamiť, keď si to rozmyslel a strčil si pod prúd vody hlavu. Aj keď bola ľadová, nevydal ani hláska. Priam cítil, ako sa mu prečisťujú zmysly. Až potom sa narovnal, otriasol sa, až ľadové kvapky dopadli na Marekove nahé predlaktie a naskočila mu husia koža. Patrikovi po lícach stekali studené kvapky, ale mal dojem, že mu hladkajú ranenú dušu, hoci telo sa mu triaslo od chladu. Opreli sa o studňu a ponorili sa do svojich úvah. Letné slnko pripekalo a Patrik sa čoskoro vysušil.

Marek pozrel na kamaráta: „Si takmer suchý. Môžeme ísť,“ skonštatoval.

Patrik na neho vzhliadol: „Kam chceš ísť? Nemám na nič náladu,“ precedil nevrlo a nasadil znechutenú grimasu.

„Pozývam ťa na pohárik,“ nedal sa odbiť Marek. „Na zmierenie,“ dodal.

„Pohádali sme sa?“ jeho zamračené čelo naznačovalo, že sa snaží spomenúť si. Rukami si vošiel do vlhkých vlasov a prehrabol si ich.

„Nie. Pobili sme sa,“ pripomenul mu a kútikom oka ho pozoroval. Jeho vlasy boli o niečo čistejšie a nadobúdali pôvodnú farbu.

„Aha,“ pošúchal si bradu a po chvíľkovom zvažovaní privolil. „Tak poďme, ale potom mi dáš pokoj. Chcem byť sám a premýšľať.“

Marek nadvihol kútiky úst: „Myslím, že presne to si robil mesiac a zdá sa, že si nič nevymyslel,“ nedalo mu, aby ho nepodpichol.

Patrik ho prevrátil pohľadom: „Čo už len ty môžeš vedieť!?“

Marek sa nechcel hádať. Aspoň nie teraz: „Nekecaj a poďme! Pohár ti neuškodí.“ Vošli do krčmy a objednal: „Dve whisky a minerálku, prosím.“ Rozhliadol sa. Vo vnútri bolo poloprázdno, pohľadom našiel zastrčený kút a tam nasmeroval Patrika.

„Dúfam, že ti je jasné, že platíš,“ šomral Patrik kráčajúc k stolu. „Nemám ani halier.“

„Pozval som ťa,“ pripomenul mu, keď sa usadili.

Čašník priniesol nápoje, Marek siahol po minerálku a whisky postavil pred Patrika. „Som tu autom,“ odvetil jeho spýtavému pohľadu.

„Chceš ma opiť?“ Patrik sa usilovne mračil na pohár. Bolo mu to aj tak jedno. Pohodil plecom a načiahol sa za ním. Možno ma to otupí a na okamih zabudnem. Zabudnem na bolesť, na samotu, na ňu, uvažoval a váhavo si odpil, ale potom dopil na dúšok. Cítil, ako mu tuhá tekutina tečie dolu hrdlom a zanecháva pálivú stopu. Pozvoľna sa rozlievala, začínala prúdiť v jeho tele a vlievala mu do žíl teplo. Bože, ako veľmi potrebujem nemyslieť na to, všetko hodiť za hlavu, nič necítiť. Aspoň na pár hodín, aspoň na pár minút. Premklo ho silné nutkanie poriadne sa opiť. Veď je to také jednoduché. Skrslo mu v hlave a ani nevedel ako, pil druhý pohár.

„Chceš sa porozprávať?“ vytrhol ho z úvah Marek.

„Ani nie,“ zamumlal a preniesol svoj pohľad na priateľa.

Marek si povzdychol: „Tak na zdravie!“ Nadvihol pohár s minerálkou a mávol na čašníka, aby priniesol whisky, ale keď ju položil na stôl, zaváhal. Nebol si istý, či chce Patrikovi rozviazať jazyk, alebo ho chce opiť. Podvedome však cítil, že priateľ to musí dostať zo seba a vedel, že sám od seba nezačne.

Obaja mlčky popíjali. Bolo skoré popoludnie a v krčme nevládol veľký ruch, čo im vyhovovalo. Pár mužov krúžilo okolo biliardového stola, dvaja postávali pri bare a traja sedeli pri stole, popíjali pivo a živo diskutovali, ale ich si nevšímali. Marek hľadel do svojho pohára, tváril sa vážne a snažil sa vymyslieť, ako by mal začať rozhovor.

„Prečo sme tu?“ ticho prerušil Patrik a zaostril zrak na kamaráta.

Mareka otázka zarazila. Zavrtel sa a vykrivil ústa do neurčitej grimasy. „Neviem. Predtým sa mi to zdalo ako dobrý nápad.“

Patrik prikývol.

„Vieš...“ váhavo pokračoval Marek, „obával som sa o teba, a keď som ti volal, tvoja matka bola zničená. Vôbec som ju nespoznával. Neustále prekypovala činorodosťou a elánom, veď aj pred vaš...“ zarazil sa. Chcel povedať, pred vašou svadbou a s previnilým výrazom pozrel na priateľa. Nad nimi sa vznášali nedopovedané slová.

Patrik znehybnel. „Chýba mi,“ zašepkal po niekoľkých sekundách, ktoré sa zdali byť nekonečné. V tvári sa mu zrkadlili útrapy, až Marekovi prešiel mráz po chrbte. „Strašne mi chýba!“ Bolestne zakvílil. „Stále si kladiem otázku, prečo som v tom prekliatom aute nesesedel ja, ale ona?“ Díval sa na priateľa, akoby on poznal odpovede na jeho otázky. Marek sa cítil nepríjemne a chcel sa odvrátiť, ale Patrikov pohľad bol taký silný, že nemohol. Zaknísal sa, akoby si sadol na špendlík. „Prečo som, dočerta, trval na tom, aby prišla za mnou? Prečo som nešiel za ňou? Toto sa nemuselo stať! Nemalo sa to takto stať!“ Patrik otočil hlavou a Marekovi sa uľavilo, lebo ho prestali uprene pozorovať orieškové oči. Nevládal zniesť ich intenzívny a sebaobviňujúci výraz. „Bola mladá, krásna, všetko mala pred sebou, ona...“ hlas mu vypovedal službu, sklonil hlavu a pozrel do svojho prázdneho pohára. „Prečo?“ vykrikol, až sa zamyslený Marek zľakol a opäť na sebe pocítil silu tých očí. Zachvel sa. „Povedz, prečo som v tom prekliatom aute nebol ja?“ nahlas vyhrkol Patrik. Uprene pozeral na Mareka a čakal na odpoveď.

Marek sa opatrne poobzeral, či nepútajú neželanú pozornosť, ale našťastie si ich nik nevšímal. „Ja som mal byť ten, kto mal zomrieť, nie ona!“ Patrikove tiché slová sa mu zarezali do uší a jeho oči ho prebodávali.

Marek si pošúchal čelo. „Netáraj!“ oboril sa na kamaráta a zažmurkal, aby sa vytrhol z moci jeho pohľadu. „Neviem, prečo sa to stalo a neviem, čo ti mám na to povedať. Mal som Emu rád a chýba mi,“ spustil plecia. Bolo vidieť, že nie je vo svojej koži. „Dokelu,“ nečakane vzplanul. Naštval sa na nespravodlivosť, na osud, na to, že zomrela a nechala ich tu a... Keď videl zdrveného priateľa, zahanbene pozrel na svoje ruky.

Patrik si odhrnul z čela vlasy. „Všetko mi ju pripomína.“ Buchol pästou do stola, akoby duševnú bolesť chcel prehlušiť fyzickou. Nadvihol kútik úst. „Aj táto poondiata krčma! Aj tu sme boli,“

tlmene povedal. „Prečo si vybral práve túto?“ vyčítavo zagánil na priateľa.

Marekovi bolo mizerne a v duchu si nadával. „Bolo to najbližšie.“ Chcel mu zlepšiť náladu a namiesto toho... No Marek, to si vymyslel geniálne. Si korunovaný somár! „Podme preč.“ Chcel sa zdvihnúť, nasrdený sám na seba.

„Nechaj to tak,“ zastavil ho Patrik. Nahlas sa nadýchol a vydýchol. „Možno máš trochu aj pravdu,“ povedal, aj keď si tým nebol stopercentne istý. „Nemôžem sa všetkému vyhýbať a na všetko kašľať. Ona by to nechcela.“ Prikrčil sa. Bolo ťažké vysloviť to, ale ešte ťažšie bolo, priznať si to.

„Ja... nechcel som...“ jachtal Marek.

„Kašli na to,“ umlčal ho Patrik a zhlboka sa nadýchol. „Neustále ju mám pred očami, niečo mi šepká, ale nerozumiem jej a nedokážem sa na nič sústrediť. Viem, že všetko, čo si povedal, je pravda, dočerta, ale ja to nedokážem...“ sklonil hlavu.

„Chápem ťa,“ prikývol Marek.

„Čerta chápeš!“ prudko sa narovnal. Ani sám nevedel, čo ho tak nečakane rozčúlilo. „Prepáč,“ ospravedlnil sa krotko. „Vidíš, všetko ma rozčuluje a neviem sa ovládať. Vybehnem aj na mamu, a keď vidím jej uplakané oči, príde mi to ľúto a radšej idem za ňou. Vieš, čo je najhoršie?“ Marek zavrtel hlavou. „Hnevám sa na Emu,“ priznal ticho a na okamih stisol oči. „Hrozne ma šťve, že ma tu nechala samého a nemyslela na to, ako sa budem cítiť.“ Zastenal a zahľadel sa na svoje ruky.

„Ona za to nemôže,“ habkal Marek. Dokonale ho chápali. Jeho prepadli také isté pocity.

„Ja viem!“ zúfalo zvolal Patrik. „Ja viem,“ zopakoval tichšie. „Čo mám robiť? Viem, že ubližujem mame a ona je jediný človek, ktorý mi zostal a to ma ako-tak drží pri živote. Inak...“ nedopovedal. Jeho slová uviazli v priestore nad nimi.

Chcel namietnuť, že je tu on a Klára a že má veľa priateľov, ktorým na ňom záleží, ale radšej to nepovedal. Pošúchal si dlane a opatrne mu navrhol: „Čo keby si na začiatok zašiel domov, dal si sprchu a poriadne sa najedol.“ Pokrútil nosom a kriticky si ho prezeral. „Nevyzeráš najlepšie.“

„Sprchu si mi dal ty,“ uštipačne podotkol Patrik a bolo zjavné, že práve toto počuť nechcel. „A riadne studenú.“ Marek sa zazubil. Chcel niečo namietajúť, ale Patrik ho predbehol: „Máš pravdu.